

Les excuses i el RUI

written by Redacció Unilateral | 14 de juny de 2016

Bernat Dedéu va publicar aquest article el 13 de juny al seu bloc [La torre de les hores](#) i el reproduïm aquí comptant amb l'autorització de l'autor.

A hores d'ara ja ha quedat clar que l'únic interès d'aquesta campanya electoral rau en veure com els partits catalans fan cabrioles i molta metafísica de cigaló per no afrontar el Referèndum Unilateral d'Independència. La fal·làcia de molts nacionalistes consistirà en fer-vos creure que es poden bastir tranquil·lament estructures d'estat, com ara un sistema judicial o una hisenda pròpia, però que per altra banda és impossible organitzar un RUI, ja sigui per la manca d'un cens contrastable o per la possible no mobilització del vot negatiu a la independència. L'amanida de falòrnies i excuses arribarà a tal paroxisme que demostrarà de nou la parsimònia d'un processisme que s'ha empantanegat en la seva pròpia retòrica d'eterns futuribles, que sempre viu somiant parlar de lluny la secessió.

El RUI és l'únic instrument que permetrà els diputats independentistes exercir la sobirania que han anat proclamant en innumerables declaracions de ruptura. La desconexió real, més enllà de l'esport de vociferar, així com l'únic que dotarà de legitimitat la secessió és donar un vot a cada català. Posar data i pregunta a un RUI que, en cas de victòria ratifiqui una DUI al Parlament, és el sol antídota a la retòrica victimista d'allò que anomenàvem catalanisme, que avui ha quedat perfectament palesa en la febrada patriòtica vergonyant del pobre Quico Homs davant del jutge instructor del 9N (com t'has de veure, Convergència). Primer fou la CUP, després Demòcrates i ara només falta el president, si és que Puigdemont vol transformar el seu partit i liderar el camí a

la llibertat del país.

Us diran que primer cal tenir una majoria sòlida i després fer la votació. Us voldran allissonar afirmant que només podem fer el referèndum si tenim clar que el guanyarem. És l'excusa de sempre, l'excusa de qui no vol jugar el partit perquè té un entrenador que encara s'ha de pensar la tàctica i prefereix viure davant la pissarra. En política, com ha demostrat molt bé Ada Colau, primer es trenca l'ordre, es pren el poder, i després ja en parlarem de com ens adaptem a la realitat. És el RUI, i no l'etern *ho tenim a tocar*, qui farà la majoria i no pas la majoria qui ens farà guanyar el RUI. Les coses només es fan fent-se: el contrari és condemnar-nos a viure com aquells amants del Monzó que retarden eternament la còpula valent-se de mil excuses, a cada intent més creatives i demencials.

Prou excuses: RUI.